

Griftetal Kerstin Daun Christensen

Psalm 231: Oändlig nåd, amazing grace .... Ja i en stund som denna är det tryggt att kunna lita till Guds nåd, att tack vare Guds förunderliga kärlek våga tro att vi är på väg mot ett evigt hem. Att efter vår färd på livets hav, som många gånger kan vara både stormigt och oroligt, så anlöper vi till sist en **evig hamn**. Vi ser inte den hamnen nu, men vi färdas dit.

Jag kan ana att havet och hamnen, det var en välkänd verklighet för Kerstin som ju föddes och växte upp på Hisingen i **Göteborg**. Hon var äldst i en **syskonskara** på **fyra**. Och det betydde att hon tidigt fick ta ansvar, inte minst sedan familjen flyttat in till staden. Kerstin fick hjälpa **mamma Signe** därhemma, med tvätten och med småsysterna, men hon hjälpte också **pappa Herbert** i hans arbete med tillverkning av järnsängar.

Så kom kriget, och tillvaron blev förstås kärvare och fylld av en ständig oro. Men Kerstins familj klarade sig bra igenom de åren. Och de fyra flickorna tog **alla studenten**, något som var mycket ovanligt på den tiden. I alla fall i en och samma familj.

Kerstin började arbeta vid personalavdelningen på Mölnlycke. Och där kom **Gunnar** in i bilden och det blev äktenskap, radhus i Mölndal och du **Annika** föddes. Lite senare kom familjen till Kungshamn och du **Magnus** och du **Ingela** föddes, och det blev återigen en tid vid havet. Men så småningom lämnade familjen Västkusten och färden gick vidare till **Värnamo**.

För att sedan landa på Love Almqvists väg här i **Sollentuna**, då Gunnar fått arbete häruppe. Och nu började även Kerstin efter ett antal år därhemma att ge sig ut i arbetslivet. Och hon fortsatte med personaladministration, först inom restaurangbranschen, och sedan blev det ekonomi inom landstinget. Och under åren som hemmafru hade hon dessutom vidareutbildat sig på kvällarna.

Det där säger något om Kerstins drivkraft och energi. För det är ju ingen självklarhet att sköta både hem och familj och samtidigt förkovra sig i sin profession, och därutöver lära ut engelska på kvällskurser. Men Kerstin var inte rädd för utmaningar, det förstod jag. En stark och uthållig kvinna, ansvarstagande och kunnig inom sitt yrkesområde.

Så småningom blev det även tid för annat. Resor i Europa med familjen. Vandringar och skidåkning, stugan i Grisslehamn. Och så förstås även den tid då **barnbarnen** kom in i hennes liv. Till och med **barnbarnsbarn** hann hon med att uppleva. Det är stort. Och från familjens liv med Kerstin finns många goda minnen att bevara, värme och omtanke.

Så fanns ju också den där passionen som följt Kerstin genom livet, **konsten** och **måleriet**. Och efter pensionen skulle hon än mer ägna sig åt det. Utbilda sig och även ställa ut. När så Gunnar blev sjuk, och tillvaron förändrades, då skulle den konstnärliga ådran vara henne till stor glädje. Och då hade Kerstin fått sitt hem i Edsberg, på Lodvägen och Flintläsvägen.

Kerstin var som person öppen och social, omtyckt av många, och samtidigt mycket självständig och bestämd. En människa som gör avtryck. I Kummelby kyrka fick vi möta Kerstin i Alpha-kurserna. Något som passade hennes nyfikenhet och intresse för andra människor.

Kerstin uppnådde en hög ålder, och hon som så länge klarat sig själv, fick till sist lov att ta emot hjälp för egen del. Den allra sista tiden var hon på Ulrikagården i Edsberg. Och ni fick ta farväl. Och tiden var inne för Kerstin att svara på en inbjudan från ett **himmelskt Bohuslän**, och att helt få överlämna sig åt någon Annan.

Och jag säger Någon Annan i personlig form, för jag är övertygad om att den som väntar oss en dag, det är en personlig Gud, som längtar efter våra steg, i det eviga fadershemmet. Det mötet börjar redan här på jorden, men är tänkt att fortsätta sedan – i det eviga. Men kan vi verkligen våga tro så? Jo vi vågar!

Korset är det hemliga tecknet. Den Gud vi tror på var själv människa som vi, för att dela vårt liv, vår kamp och vår död. Ingenting i den här tillvaron är starkare än hans kärlek. Inte ens döden har det sista ordet, det har Gud. Den tron hade också Kerstin fått möta. Det här är inte slutet. Därför kan vi med förtröstan, mitt i all saknad och längtan, överlämna Kerstin åt Honom, Han som är Oändlig Nåd. Han är själv bron över de mörka vattnen, och samtidigt - den som väntar oss i den trygga hamnen.

Man kan fundera över om vi alla är en del av en vacker målning, med olika slags motiv som bildas under livets gång. Både sorgen och glädjen finns med där, det vackra och det svåra, kampen och vilan, och så länge som vi lever här så tror vi kanske att vi har sett och ser hela bilden. Men det är inte förrän vi kommer till den andra sidan som vi ska se hela bilden, eller det stora mönstret – och se att hur vackert det än var här på jorden, så var det trots allt bara en avglans av det himmelska – det som intet öga här på jorden har kunnat se.

Inte vet jag om det finns färg och målarduk i himlen, men vem vet, kanske Kerstin nu är med i ett **himmelskt måleri** med helt andra slags färger, och skapar de mest utsägliga och vackra motiv som hon ska visa oss en dag! Tills den dagen kommer får vi vila i Guds nåd. **Guds kärlek** som är förbindelsen mellan himmel och jord. **I den kärleken är vi alltid till-sammans.**

